

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 630/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 15 marca 2019 roku, sygn. akt II K 204/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu – tak w punkcie III apelacji	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – tak w punkcie I apelacji	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia – tak	

	w punkcie II apelacji			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			--- brak dodatkowych ustaleń faktycznych dokonywanych przez sąd odwoławczy ---		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		jw.			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>I.a – obraza przepisów postępowania (art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 1 kpk) mająca wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>I.b - obraza przepisów postępowania (art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 1 kpk) mająca wpływ na treść orzeczenia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>I.c - obraza przepisów postępowania (art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 1 kpk) mająca wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>I.d - obraza przepisów postępowania (art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk) mająca wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>II - błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>III - obraza przepisów prawa materialnego (art. 51 § 1 kks w zw. z art. 44 § 3 kks) poprzez skazanie oskarżonego pomimo przedawnienia karalności za wykroczenie skarbowe.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. I.a:</p>			

Zarzut
podniesiony
przez obrońcę
nie zasługuje na
uwzględnienie.
Nie jest
uzasadnione w
świetle
obowiązujących
regulacji
materialnych
oraz
procesowych
twierdzenie, iż
oskarżony T. P.
został skazany
pomimo upływu
okresu
przedawnienia
karalności, zaś
Sąd I instancji
bezzasadnie
odmówił
umorzenia
postępowania.

W niniejszej
sprawie
oskarżony został
skazany za dwa
czyny –
wykroczenie
skarbowe z art.
57 § 1 kks
i przestępstwo
skarbowe z art.
77 § 2 kks.
Zgodnie z art. 51
§ 1 kks karalność
wykroczenia
skarbowego
ustaje, jeżeli
od czasu jego
popelnienia
upłynął rok.
Przepisy art. 44 §
2-4 i 6-7 stosuje
się odpowiednio.
Stosownie do

art. 51 §
2 kks okres
powyższy ulega
przedłużeniu o 2
lata w przypadku
przerwania
biegu okresu
przedawnienia
poprzez
wszczęcie
postępowania
przeciwko
osobie. Zasadą
jest, że bieg
przedawnienia
wykroczenia
skarbowego
rozpoczyna się
od dnia jego
popelnienia, zaś
w przypadku
wykroczeń
skarbowych
skutkowych –
od czasu, gdy
skutek nastąpił.
Jednakże
przedawnienie
karalności
przestępstwa i
wykroczenia
skarbowego
polegającego na
uszczeniu
należności
publicznoprawnej
lub narażeniu
na uszczenie
należności
publicznoprawnej
podlega ocenie
przez pryzmat
art. 44 § 3
kks. W takim
przypadku bieg
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego z
art. 57 § 1 kks

rozpoczyna się z
końcem roku, w
którym upłynął
termin płatności
tej należności. W
przedmiotowej
sprawie dla
ustalenia
okresu, w
którym biegł
termin
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego,
konieczne jest
ustalenie
charakteru tego
wykroczenia
skarbowego,
terminu
płatności
należności
publicznoprawnej,
a także pełnego
okresu, po
którym
przedawnienie
karalności
mogło nastąpić,
lecz nie
nastąpiło.

Art. 57 § 1
kks penalizuje
wykroczenie
skarbowe,
zagrożone karą
grzywny.
Realizacja
znamion
wskazanego
wykroczenia
następuje w
sytuacji
uporczywego
zaniechania
wykonania
obowiązku
zapłaty podatku

w terminie. W celu ustalenia charakteru wskazanego czynu należy odwołać się do regulacji art. 53 § 27 i 29 kks. Pierwszy z tych przepisów określa, iż należność publicznoprawna uszczuplona czynem zabronionym jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości lub w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił. Drugi natomiast wskazuje, że art. 53 § 27 kks stosuje się odpowiednio m. in. do określenia „nie wpłaca w terminie podatku”. Stosując prawidłowo ustawę karnoskarbową należy dojść do wniosku, iż wykroczenie skarbowe stypizowane w art. 57 § 1

kks jest czynem zabronionym polegającym na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej w rozumieniu art. 44 § 3 kks w zw. z art. 51 § 1 zd. 2 kks. Nie można zaś, jak chce tego obrońca, stosować w niniejszej sprawie regulacji z art. 44 § 4 kks, albowiem wykroczenie skarbowe zarzucone oskarżonemu miało charakter materialny, nie formalny. Pogląd Sądu odwoławczego znajduje odzwierciedlenie w ugruntowanym orzecznictwie SN. W postanowieniu z dnia 2 marca 2015 roku, sygn. V KK 411/14 SN wskazał wyraźnie, że „skoro wykroczenie stypizowane w przepisie art. 57 § 1 kks posługuje się znamieniem uporczywego niewpłacania w terminie podatku, to w

świetle wykładni
przepisu art. 53 §
29 kks, należy do
kategorii czynów
polegających na
uszczeniu
należności
publicznoprawnej.”

Analogiczny
kierunek
orzeczniczy
przedstawia
również wyrok
SN z dnia
17 listopada
2014 roku, sygn.
III KK 226/14.
Skutkiem
powyższej
wykładni jest
konieczność
zastosowania
art. 51 § 1 kks
w zw. z art.
51 § 1 kks do
oceny terminu
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego z
art. 57 § 1 kks.

Bieg
przedawnienia
karalności za
wykroczenie
skarbowe
zarzucone
oskarżonemu
rozpoczął się
zatem nie w dniu
popelnienia, jak
również nie w
ostatnim
miesiącu, w
którym
oskarżony
dopuszczał się
popelniania
owego czynu.

Prawidłowa interpretacja przepisów art. 51 § 1 kks w zw. z art. 44 § 3 kks prowadzi do wniosku, iż okres przedawnienia karalności za wykroczenie skarbowe wynosi 1 rok, a jego bieg rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności uszczuplonej należności publicznoprawnej. Takie stanowisko Sądu odwoławczego również znajduje odzwierciedlenie w przywołanym już judykacie o sygn. V KK 411/14, w którym SN wskazał: „Art. 44 § 3 kks w zw. z art. 51 § 1 i 2 kks i w zw. z art. 53 § 27 – 29 kks, bieg przedawnienia karalności czynów polegających na uszczupleniu należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął

termin płatności
należności. (...) Bieg terminu
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego
rozpoczyna się
nie od czasu jego
popelnienia, ale
z końcem roku,
w którym
upłynął termin
płatności tej
należności.”Taki
sam pogląd
zawarł również
SN w
przywołanym
wcześniej
wyroku w
sprawie o sygn.
III KK 226/14/.
Koniecznym
było zatem
ustalenie
momentu, od
którego
rozpoczął się
bieg terminu
przedawnienia.

T. P. oskarżony
był o
wykroczenie
skarbowe z art.
57 § 1 kks
popelnione w
okresie od lutego
2015 roku do
grudnia 2015 r.
Za ten okres
oskarżony nie
uiścił
wymaganej
należności
publicznoprawnej
w postaci
zaliczek na
podatek

dochodowy od osób fizycznych pobranych od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń. Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych płatność takiej zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego nastąpić winna do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Skarżący nie poddał w wątpliwość ustaleń faktycznych Sądu I instancji odnoszących się do faktu, że oskarżony nie wpłacał na rzecz organów podatkowych zaliczek pobranych od wynagrodzeń, które były wypłacane w okresie luty – grudzień 2015 roku. Podobnie okolicznościom tym nie przeczy oskarżony w swych wyjaśnieniach. Mając na

uwadze
przywołane
regulacje
karnoskarbowe i
podatkowe,
należy wskazać,
iż terminem
płatności
należności
publicznoprawnej
w postaci
zaliczek na
podatek
dochodowy od
osób fizycznych
pobranym przez
oskarżonego był
dzień 20
stycznia 2016
roku. Tym
samym początek
biegu terminu
przedawnienia
nie przypadł, jak
wskazał obrońca
na dzień 31
grudnia 2015
roku. Bieg tego
terminu
rozpoczął się
natomiast 31
grudnia 2016
roku, czyli z
końcem roku, w
którym upłynął
termin płatności
tej należności
(art. 44 § 3 kks).

Termin
przedawnienia
karalności za
wykroczenia
skarbowe
wynosi 1 rok.
Jednakże w
razie wszczęcia
postępowania
przeciwko
osobie ulega

on wydłużeniu
o kolejne 2
lata – zgodnie
z regulacjami
zawartymi w
przepisach art.
51 § 1 i 2
kks. T. P. został
przesłuchany w
charakterze
podejrzanego w
dniu 13 listopada
2017 roku. Okres
przedawnienia
karalności
upłynąłby w
dniu 31 grudnia
2017 roku.
Wejście
przygotowawczego
postępowania
karnoskarbowego
w fazę in
personam
spowodowało
jednak
przerwanie
biegu terminu
przedawnienia i
wydłużeniem
tegoż terminu o
2 lata.

Mając na
uwadze
powyższe
okresy, nie
sposób więc
twierdzić, iż
doszło do
przedawnienia
karalności za
wykroczenie
skarbowe. W
efekcie
całkowicie
nietrafny jest
zarzut obrońcy,
jakoby sąd miał
obowiązek

umorzyć
postępowanie
karne. Z uwagi
na brak
przedawnienia
karalności,
umorzenie
postępowania
karnego przez
Sąd I instancji
w sprawie o
wykroczenie
skarbowe z art.
57 § 1 kks
przeciwko T. P.
byłoby decyzją
oczywiście
bezzasadną.
Stąd też zarzut
z pkt. I.a był
nietrafny.

Ad. I.b:

Podniesiony
zarzut okazał
się całkowicie
bezzasadny. W
ocenie Sądu
odwoławczego
nie ma w
realiach
niniejszej
sprawy żadnych
podstaw, aby
oceniać
zachowanie
oskarżonego
jako działanie
w warunkach
usprawiedliwionej
nieświadomości
karalności za
zarzucane
przestępstwo
skarbowe z art.
77 § 2 kks.
Sąd odwoławczy
w pełni podziela
ustalenia

faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, dlatego też w tym miejscu należy ograniczyć się do pokreślenia węzłowych kwestii.

Oskarżony T. P. miał pełną świadomość kondycji finansowej spółki, w której był prezesem. Wskazują na to liczne dowody, jak choćby wyjaśnienia drugiego współoskarżonego, zeznania świadka D. B. czy też pismo do naczelnika Urzędu Skarbowego z 27 lutego 2015 roku, w którym T. P. zwracał się o możliwość rozłożenia na raty zaległych należności publicznoprawnych.

Sam oskarżony przyznał zresztą, że interesował się finansami spółki już w lutym 2015 r., zaś z informacji uzyskanych z osobowych źródeł dowodowych wynika, iż

spotykał się z innymi wspólnikami w celu omawiania kwestii finansowych. Wyjaśnienia oskarżonego wskazującego że nie zajmował się finansami spółki oraz że nie miał świadomości bezprawności niepłacenia zaliczek na konto urzędu skarbowego są więc niespójne wewnątrznie i niewiarygodne oraz stanowią jedynie linię obrony nieznajdującą potwierdzenia w okolicznościach sprawy.

Nie sposób przyjąć, że oskarżony działał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności zarzucanego mu przestępstwa i wykroczenia skarbowego.

Oskarżony jest osobą dorosłą, doświadczonym przedsiębiorcą, człowiekiem świadomym swoich działań i ich znaczenia. Będąc prezesem zarządu w spółce

miał informacje
 o jej kondycji
 finansowej i
 zdawał sobie
 sprawę z
 zaległych
 należności
 publicznoprawnych.
 Sam podkreślał,
 iż chodziło mu
 przede
 wszystkim o
 utrzymanie
 istnienia spółki,
 zaś niepłacenie
 należności
 podatkowych
 było jednym z
 efektów takiego
 podejścia.
 Oskarżony
 zdawał sobie
 sprawę z tego,
 iż niepłacenie
 należności
 publicznoprawnych
 jest niezgodne
 z prawem, nie
 zadał sobie
 natomiast trudu,
 aby sprawdzić
 czy tego rodzaju
 działanie
 stanowi
 naruszenie
 penalizowane
 przez prawo
 karne skarbowe.
 Zachowanie
 oskarżonego jest
 tym bardziej
 niezasadne, iż
 od osoby
 prowadzącej
 działalność
 gospodarczą
 należy oczekiwać
 większej
 staranności niż
 od przeciętnego

obywatela,
zwłaszcza gdy
mowa o prezesie
zarządu
mającym
niemały wpływ
na sprawy
finansowe
spółki. Warto
przywołać tu
przykładowo
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 17 kwietnia
2019 r. III KK
55/18, w którym
wskazano, że
„od
odpowiedzialności
karnej uwalnia
tylko
usprawiedliwiona
nieświadomość
karalności.
Badając formułę
usprawiedliwienia
należy przy tym
odwoływać się
do wzorca
osobowego
zachowania
przeciętnego
obywatela, przy
czym w wypadku
prawa karnego
skarbowego
odnośnie osoby
prowadzącej
działalność
gospodarczą, w
grę wchodzić
może model
osobowy o
podwyższonym
standardzie
wymagań.”. Sąd
odwoławczy w
pełni podziela
powyższe
wskazania Sądu

Najwyższego.
Nieświadomość
karalności, która
po stronie
podmiotowej
oskarżonego
pojawiła się w
wyniku
niezachowania
staranności
wymaganej od
niego, jako
przedsiębiorcy
będącego
prezesem spółki,
nie jest w
żaden sposób
usprawiedliwiona.
Usprawiedliwiona
nieświadomość
karalności w
rozumieniu art.
10 § 4
kks wymaga
spełnienia
kryteriów natury
obiektywnej, jak
i subiektywnej.
SN w wyroku
z dnia 11
czerwca 2019 r.
III KK 113/18
wskazał, iż przy
ocenie, czy tak
rozumiana
nieświadomość
karalności czynu
zabronionego
była
usprawiedliwiona,
należy brać pod
uwagę
całokształt
okoliczności
związanych z
danym
zdarzeniem, a
także osobę
sprawcy.
Kryteria

usprawiedliwienia
takiego błędu
mają charakter
obiektywno -
subiektywny,
wymagając
odwołania się
do standardu
osobowego
wzorowego
obywatela oraz
uwzględnienia
kryterium
subiektywnego -
indywidualnej
możliwości
uniknięcia
błędu.
Okoliczności
sprawy,
oceniane przez
pryzmat
zarówno
wzorowego
obywatela, jak i
rozsądnie
działającego
przedsiębiorcy,
nie pozwalają
uznać, iż
nieświadomość
oskarżonego
była w
jakimkolwiek
stopniu
uzasadniona.
Oskarżony jako
prezes zarządu
miał obiektywną
możliwość
zasięgnięcia
odpowiedniej
informacji i
uniknięcia
błędu, zwłaszcza
że zdawał sobie
sprawę z
zaległości
podatkowych.
Nie może być

też tak, że
brak staranności
działania
oskarżonego
ekskulpuje go
od
odpowiedzialności
karnoskarbowej.
Słusznie bowiem
SN w tej
kwestii podniósł,
że nie można
skutecznie
powoływać się
na niezawinioną
nieznajomość
prawa, jeżeli
z ustalonych
faktów wynika,
że sprawca nie
tylko nie starał
się w sposób
należyty
zapoznać z
obowiązującym
uregulowaniem,
choć miał
możność to
uczynić u
przedstawicieli
właściwych
organów, ale
wręcz w sposób
wyraźny z takiej
możliwości
zrezygnował. W
ocenie Sądu
odwoławczego
sprawca miał
obiektywną
możliwość
zapoznać się z
obowiązującym
stanem
prawnym, czego
zaniechał, nie
zachowując
staranności
wymaganej w
przypadku osoby

zajmującej stanowisko w zarządzie spółki. Nie jest więc w żadnym stopniu zasadny zarzut naruszenia prawa procesowego, albowiem wbrew twierdzeniom obrony nie zachodzą warunki określone w art. 10 § 4 kks i nie ma podstaw do umorzenia postępowania ani uniewinnienia oskarżonego.

Ad. I.c:

Zarzut ten jest całkowicie chybiony. Obrona podniosła, że nie można przypisać oskarżonemu winy za przestępstwo skarbowe. Jest to jedynie twierdzenie obrony, stanowiące w istocie gołosłowną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez sąd I instancji, nieoparte żadnymi dowodami ani logicznymi

przesłankami.

Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia Sądu rejonowego, zarówno odnośnie stanu faktycznego, jak i wiarygodności dowodów i ich znaczenia w kontekście winy i sprawstwa oskarżonego.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że oskarżony był prezesem spółki, miał pełną wiedzę o sprawach finansowych oraz wpływ na tego rodzaju kwestie, a także iż nie były płacone należności z tytułu podatku VAT. Mając na uwadze podniesione już uprzednio w niniejszym uzasadnieniu oraz uzasadnieniu Sądu I instancji okoliczności, nie sposób przyjąć, że oskarżony nie ponosi winy za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks. W spółce nie było formalnego podziału czynności,

jednak dowody wskazują, że oskarżony miał wiedzę o kondycji finansowej spółki, w której sprawował funkcję prezesa zarządu. Same wyjaśnienia są również wewnątrznie niespójne, oskarżony podnosił bowiem, że nie ponosi winy jako że nie zajmował się finansami spółki, równocześnie wyjaśniając iż jako prezes zarządu interesował się jej finansami już w lutym 2015 roku, co znajduje też odzwierciedlenie w zgromadzonych dokumentach. Podkreślenia wymaga, iż poczytalność oskarżonego została oceniona przez biegłych psychiatrów, którzy wskazali, iż tempore criminis miał on pełną możliwość rozpoznania znaczenia swego zachowania i pokierowania swoim

postępowaniem.
Nie ma w
realiach
niniejszej
sprawy żadnych
podstaw, aby
forsować
twierdzenie, iż
istnieją
okoliczności
wyłączające
winę
oskarżonego.
Stąd też zarzut
nie mógł znaleźć
uznania Sądu
odwoławczego.
Nie było
podstaw do
umorzenia lub
uniewinnienia w
pierwszej
instancji. Na
marginesie
należy
wspomnieć, że
zarzut
naruszenia art.
414 § 1 kpk
jest całkowicie
chybiony,
bowiem przepis
ten dotyczy
formy
rozstrzygnięć w
danym stadium
procesu i
ewentualne
naruszenie go
nie powoduje
sytuacji
tworzącej
względną
przyczynę
odwoławczą, o
której mowa w
art. 438 pkt 2
kpk. W niniejszej
sprawie
jednakże, przy

uwzględnieniu treści art. 414 § 1 kpk, Sąd I instancji podjął zasadną merytorycznie i prawidłową proceduralnie decyzję w przedmiocie odpowiedzialności karnej T. P..

Ad. I.d:

Zarzut ten jest nietrafny.

Obrońca podejmuje się odmiennej oceny dowodów, wskazując na naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisów art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk. W istocie jednak zarzut skarżącego sprowadza się do polemiki z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i nazwania oceny dowodów dowolną. W ocenie Sądu odwoławczego ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest wszechstronna, pełna, prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy, logiki

i doświadczenia
życiowego.

Każde ustalenie
sądu I instancji
znajduje
odzwierciedlenie
w szeregu
dowodów i jest w
pełni racjonalne
oraz
prawidłowe.

Ponadto
podstawę
wyroku
stanowił,
stosownie do
wymogów art.
410 kpk,
całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej. Zarzut
obrony
sprowadza się
jedynie do
podniesienia, że
wyjaśnienia i
zeznania
wskazanych
przez skarżącego
osób są
wiarygodne i
powinny
doprowadzić do
innych ustaleń.

Takie
twierdzenie nie
jest w żadnej
mierze
uzasadnione i
nie mogło
skutkować
zmianą
zaskarżonego
wyroku.

Ponadto w treści
zarzutu obrońca
powiela
poniesioną już

wcześniej
okoliczność, iż
oskarżony
działał w
warunkach art.
10 § 4 kks oraz
że nie można mu
przypisać winy
za przestępstwo
skarbowe. Do
tych kwestii
Sąd odwoławczy
odniósł się już
jednak we
wcześniejszym
fragmencie
uzasadnienia,
stąd nie ma
potrzeby
powielania
rozumowania
Sadu w tym
miejscu. Zarzut
naruszenia art.
7 kpk i art.
5 § 2 kpk
jest całkowicie
niezasadny,
albowiem Sąd I
instancji
dokonał oceny
zgodne z zasadą
prawdy
materialnej oraz
swobodnej
oceny dowodów,
a w sprawie
nie wystąpiły
niewyjaśnione
wątpliwości,
które winny być
rozstrzygane na
korzyść
oskarżonego.

Ad. II:

Zarzut okazał
się chybiony.
Obrona podnosi

błąd w
ustaleniach
faktycznych, w
istocie
powielając
argumentację
podniesioną w
punkcie I.b i
I.c apelacji.
Sąd odwoławczy
szczegółowo
uzasadnił już
wyżej, iż
oskarżony nie
działał w
warunkach art.
10 § 4 kks oraz
że ponosi pełną
winę w zakresie
zarzucanego mu
przestępstwa
skarbowego.
Część zarzutu
z pkt. II
apelacji odnosi
się natomiast do
ustalenia przez
Sąd Rejonowy,
iż oskarżony ma
dwójkę
niepełnoletnich
dzieci, kiedy
w rzeczywistości
ma on dwoje
dorosłych dzieci.
Zarzut ten jest
nie tylko
nietrafny, lecz
również wadliwy
i odnoszący się
do okoliczności,
niemającej
najmniejszego
znaczenia dla
rozstrzygnięcia.
Wskazane
ustalenie
faktyczne
dotyczy
okoliczności

całkowicie
obocznej,
niemającej
żadnego wpływu
na
rozstrzygnięcie
sprawy karnej.
Zupełnie
nieuprawnione
jest, jak czyni to
obrona,
wysuwanie z
powyższego
ustalenia
twierdzeń, iż
tego rodzaju
błąd Sądu I
instancji stawia
pod znakiem
zapytania
możliwość
prawidłowego
ustalenia innych
okoliczności
faktycznych.
Podniesiony
przez obrońcę
błąd jest
całkowicie
nieistotny,
wynika głównie
z oświadczeń
samego
oskarżonego i
nie ma żadnego
wpływu na treść
rozstrzygnięcia.
Stąd zarzut nie
mógł odnieść
zamierzonego
skutku.

Ad. III:

Niezasadny był
również zarzut
naruszenia art.
51 § 1 kks w zw,
z art. 44 § 3 kks
poprzez skazanie

oskarżonego,
gdy od
popelnienia
wykroczenia
skarbowego
upłynął rok.
Sąd odwoławczy
uzasadnił już
wyżej w sposób
szczegółowy, iż
w niniejszej
sprawie z uwagi
na konstrukcję
znamion
wykroczenia
skarbowego
stypizowanego w
art. 57 § 1 kks,
zastosowanie
znajduje art. 44
§ 4 kks, a termin
przedawnienia
rozpoczął bieg
31 grudnia 2016
roku i został
przerwany przez
wejście
postępowania
przygotowawczego
w fazę in
personam w
dniu 13 listopada
2017 roku. Sąd
też nie doszło do
przedawnienia
karalności za
wykroczenie
skarbowe,
dlatego też Sąd
I instancji w
żaden sposób
nie naruszył
przepisów prawa
materialnego
odnoszących się
do tych
terminów.

Wniosek		
Zmiana wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego T. P. od zarzucanych mu czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Żaden z zarzutów apelacji nie okazał się zasadny, zaś wyrok Sądu I instancji był w zaskarżonym zakresie prawidłowy i jako taki został utrzymany w mocy przez Sąd odwoławczy. W niniejszej sprawie nie występują warunki określone w art. 437 § 2 kpk uzasadniające zmianę zaskarżonego orzeczenia.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Sąd odwoławczy nie dostrzegł uchybień, które podlegają uwzględnieniu z urzędu niezależnie od podniesionych zarzutów i granic zaskarżenia.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11. Przedmiot utrzymania w mocy

**0.1 Wyrok
Sądu
Rejonowego
w Trzebnicy z
dnia 15 marca
2019 roku,
sygn. akt II
K 204/18 –
punkty I, II,**

III i VI sentencji		
Zwiężle o powodach w utrzymania w mocy		
Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dokonaną przez Sąd I instancji oraz rozstrzygnięcie we wskazanym zakresie.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1zmiana poza zakresem zaskarżenia apelacji, której dotyczy wnioski o uzasadnienie- dotyczy innego oskarżonego		
Zwiężle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Brak orzeczenia kasatoryjnego	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III, V, VI	Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie zwolnienia oskarżonych od kosztów procesu, dzielając w pełni zapatrywania Sądu w powyższym zakresie. Te same względy	

przemawiały za
zwolnieniem
oskarżonego T.
P. od kosztów w
za postępowanie
w I, jak i
w II instancji.
Przyznanie
obrońcy kosztów
tytułem
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej
jednemu z
oskarżonych z
urzędu znajduje
uzasadnienie w
treści art. 29 ust.
1 ustawy – prawo
o adwokaturze
oraz § 17 ust. 1
pkt 1 i ust. 2 pkt
2 i 4 oraz § 20
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu

7. **PODPIS**

**0.11.3. Granice
zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Utrzymanie w mocy w zaskarżonym zakresie Wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 15 marca 2019 roku, sygn. akt II K 204/18		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO